

Vår ö, vår ö, vår kära ö,
 vår ö i gånget är!
 Jag vill på minnet blomma stö,
 på mitt i vinterns frost och snö
 jag tänker, tänker där jag står,
 på tid, som dog i går.

En bod, en bod, en handelsbod,
 se där vår stora bod,
 tills våren kom med tidning god:
 "Till ön skall hämtas väg o lod
 och firman Olsson är förvisst
 samt Eriksson till sist."

Och ljus, och ljus, och mycket ljus
 från Nackås kan man få.
 Ni skola ha det utan tveak
 Iu lysa, skall i varje hus.
 Dett namn på listan måste stå,
 om ljuset dig skall nå."

Ett rop, ett rop, ett sådant rop
 en dag kring ön gick ut
 Det var för fångar duktig grupp.
 Från namn det blev en större hop.
 I och ordades om något prut,
 men ljuset kom till slut.

Ett sken, ett sken, ett värre, sken
 en kväll sig vida spred
 i grän en lampa icke klen
 som eldades med fotogen;
 ty Jonas Hansson han blev ved
 som förr ej var hans sed.

Om gift, om gift, om giftermål
 visst viskar västanvind.
 Den viskning bet som slipat stål
 på Honselm uti Tivarsgård
 Och flickan smärt med gädder kind
 hon hette Maja Lind.

En strek en strek en gammal strek
 bmsider tog sig mö.
 Han lora tro men ej på lek,
 nej äkta tro förutan rock
 åt Edit, kommen till vår ö
 från Medelpads Bergsjö.

Och fisk, och fisk, och Erik fisk
 Han högg då ej i sten.
 Visst löpte han en större fisk
 men kom till quavadoktorns disk.
 Har blodförgiftning led han men
 men ej han var för sen.

Den mö, den mö, den vackra mö,
 som bor i Hlsta by,
 och tagit fästman i Räckes jär,
 jag nämmer sist att er förstå.
 Hon fór till Lusse för att sy;
 där skrevs en saga ny.

Till stan, till stan, till huvu'stan
 öns flickor börjat fly.
 De fly från sus av tall o gran
 och trampa sin på trårda plan
 Det vållar oss stort huvudbrå
 och sorg, för var dag ny.

Ett hus ett hus ett missions hus
 vid Trusta man nu ser.
 Där hör man snart småsångers bus
 och utanför hörs vindens sus
 Det byggts av Julius o Per,
 men taket lagts av fler.

Det är, det är, det flydda är
 en sådan tid för var
 då flickan säkert fräa får.
 Men frä o glad man ämnu går,
 fast mången jämta riktigt är,
 böjt knä som för en tsar.